

Forud beredte gerninger

Apostelen *Paulus* taler om at vandre i *Ånden* (Gal. 5,16), at vandre *det kald vær-digt, hvormed vi blev kaldede* (Efes. 4,1), at vandre i *kærlighed* (Efes. 5,2), at vandre *som lysets børn* (5,8), at vandre, *ikke som uvide, men som vise, der udnytter det gunstige øjeblik* (4,15), thi kun hvis vi vandrer således, kommer vi til at vandre i *de gode gerninger, Gud forud har lagt til rette for os* (2,10).

Hindret af Ånden

Paulus taler ud af egen erfaring. Han huskede, hvorledes *Helligånden havde hindret ham* og hans medarbejdere i at tale Ordet i provinsen Asien (Ap. G. 16,6). Vi ved ikke, hvorledes *Helligånden* hindrede ham, men enhver, der kender til at vandre med Herren og er følsom for *Helligåndens* tilskyndelser, kender til den indre overbevisning, der kan komme over hjertet: her skal du ikke tale, men tie; her skal du ikke blive.

Helligåndens hindringer er en vigtig bestanddel af en vandring i *Ånden*. Det er ikke svært at forstå, at *Helligånden* hindrer os i det, der er en hindring for Guds vilje. Mange Guds børn kender til, hvorledes Guds *Ånd* f.eks. hindrer dem i at se fjernsyn – ikke fordi det måske direkte er ondt, men fordi Gud har lagt en anden gerning til rette forud for dem (et sygebesøg, en liden stund i forbøn for andre); den gerning vil de blive hindret i at gøre, hvis de ignorerer *Helligåndens* hindring.

De kender også til, hvorledes Guds *Ånd* lægger en hindring over deres samvittighed, når de er ved at indlade sig i unyttig snak – for slet ikke at nævne bagtalelse, ond omtale, rygteudbredelse og sladder.

Men at Guds *Ånd* hindrer nogen i at tale Guds ord, kan undre os; er det ikke at hindre os i en god gerning? Nej, det er det ikke, thi de gerninger, Gud ikke har lagt til rette, kan vel se gode ud, men de er kun gode, hvis de kan gennemføres med *Helligåndens* fulde sanktion og støtte.

Man må leve i Herrens nærhed og pleje den personlige omgang med ham forud for alt, hvis man skal kunne opfange *Helligåndens* hindringer i at gøre det, der synes så godt. »For mig er tiden endnu ikke kommet;« sagde Jesus, »men for jer er tiden altid for hånden« (Johs. 7,6). Tiden til at forkynde Ordet i Asien var ikke for hånden – det fornemmede Paulus, thi han vandrede i *Ånden*, men de fleste andre ville have sagt: »Jo, den er da altid for hånden,« og så ville de have givet sig i kast med en gerning, som Gud ikke forud havde lagt til rette.

Jesu Ånd tillod det ikke

Så forsøgte de at drage til Bitynien; men *Jesu Ånd tillod dem det ikke* (Ap. G. 16,7). Her er *Åndens* markering stærkere, her er en advarsel om ikke at stå *Ånden* imod. Når *Jesu Ånd* siger et så kraftigt nej, vil det være en alvorlig synd at overhøre hans røst. Dette nej betyder, at *en god gerning af stor betydning er lagt til rette et andet sted*.

Paulus ville aldrig have udrettet sin mægtige gerning, hvis ikke han havde *opøvet sig i Guds frygt*, d.v.s. opøvet sig i nøje at lære *Helligåndens* røst at kende og at følge den.

Han taler om at *vandre i kærligheden*, den kærlighed, der aldrig åbner for den tanke, at Guds vilje er andet end god og fuldkommen. *Kærligheden* overvinder modviljen imod Guds vilje – egenviljen, der bor i det gamle menneske og giver sig udslag i, at man overhører *Åndens* stille stemme.

Herren ville føre Paulus til *Troas* og derfra til *Filippi*, thi i den by boede *Lydia*, purpurkræmmeren fra *Tyatira*, og *fangevogteren* og andre, der skulle frelses – her var de gode gerninger forud lagt til rette, og Paulus kom til at vandre i dem, thi han vandrede i *Ånden*, følsom for *Åndens* hindringer og forbud og dermed følsom for Guds gode og fuldkomne vilje.

En anden ånd

Der var imidlertid en anden ånd virksom i *Filippi*, og den tilbød apostelen sin hjælp. En pige med en spådomsånd fulgte bag efter Paulus og hans medarbejdere og råbte: »Disse mænd er den højeste Guds tjenere, og de forkynder jer frelsens vej« (Ap. G. 16,17).

Kunne noget bedre ske for Herrens vidner? Her i selve byen blev sandheden om dem udbasuneret: »De var den højeste Guds tjenere, og de forkyndte frelsens vej.«

Hvert ord var sandt, og det blev hørt af mangfoldige. Hvordan kan Paulus dog blive harm derover? Burde han ikke være taknemmelig? Her får han den bedst tænkelige reklame for sit arbejde – og så bliver han vred derover!

Ja, Paulus vandrede i *Ånden* og var derfor følsom overfor enhver anden og fremmed ånd. Efter nogle dages forløb vendte han sig om og sagde til ånden: »Jeg byder dig i *Jesu Kristi* navn at fare ud af hende!« Og spådomsånden for ud i samme stund.

Hvorfor står dette skrevet? Fordi det har bud til enhver generation af kristne. Paulus indskærper os med sin harme og

uddrivelse af denne ånd, at hvis vi tillader nogen anden ånd end *Helligånden* at hjælpe os med vidnesbyrdet, tager vi saltet ud af det.

Ulykkeligvis har store dele af kristenheden ikke villet bøje sig for denne sandhed. Verdens ånd er altid parat med sine »tjenester«, og kristenheden tager imod dem. Derfor råder reklamens ånd nu i kristenheden i så udpræget grad, at de fleste slet ikke forstår, at nogen harmes derover. Søde piger smiler på forsiden af »kristne« brochurer, og sjove tegninger skal »opmuntre« ungdommen – men *Helligånden* bedrøves – han viger bort – nu slettes grænsen imellem Guds rige og verden – nu kan man »vidne« om Jesus i en ånd og med et udseende, der ganske svarer til verdens begreber. Nu trækkes *Jesu* navn ned – det er en anden Jesus og en anden ånd!

I stedet for reklame fik Paulus prygl og kom i det inderste fangerum. Alt det kunne han have undgået! Det var hans egen skyld! Hvorfor blive harm over en sådan bagatel, hvorfor optræde så rigoristisk! Et kompromis havde da været muligt, pigen ville jo ikke noget ondt. Nu havde Paulus ødelagt en god mulighed for at få hele byen i tale!

Mængden rejste sig imod Paulus og hans venner (vers 22). Det samme skete med apostelen som med Herren Jesus, dengang hele mængden råbte: »Korsfæst ham, korsfæst ham!«

Paulus havde imidlertid ikke bedrøvet *Helligånden*, da han drev spådomsånden ud; *Jesu Ånd* havde hverken hindret ham deri eller forbudt ham det, men ledet ham dertil og stadfæstet ham deri. Han vandrede i de gerninger, som Gud forud havde lagt til rette; det antyder Lukas ved at indlede beretningen om pigen med spådomsånden med de for ham typiske ord, når han vil understrege *Guds gerning*: »så skete det engang ...« (Ap. G. 16,16). Det var Gud, der havde beredt, at Paulus skulle sige et nej og intet andet end et nej til dette tilbud fra en fremmed ånd om at ville åbne dørene for ham til mange mennesker i byen. Dette nej er altså *Guds nej*; det gælder lige uindskrænket i dag; ve enhver, der lukker sit øre derfor og siger ja og nej!

Nu kunne Guds gerning ske på Guds måde, og nogen anden måde end Guds duer ikke til Guds gerning! Paulus og Silas holdt bøn og sang lovsange inde i det inderste fangerum – og vi ved alle, hvad Gud så gjorde! Han fremkaldte det spørgsmål, som »evangelisation« i denne verdens ånd aldrig fremkalder; den skæl-

vende fangevogter havde fået med Gud at gøre og råbte: »Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?« Og Gud førte ham igennem den snævre port, der leder til livet – den stærkere gik ind i den stærkes borg og røvede hans bytte – hvilken sejr for evangeliet!

Frelsens fryd

Beretningen, om hvorledes Guds Ånd hindrede Paulus i at arbejde i provinsen Asien, og forbød ham at drage til Bitynien, for sluttelig at lade ham plante evangeliet i Filippi, er båret af en dyb glæde, kulmine-

rende, da fangevogteren lod dække bord for dem og *frydede sig* med hele sit hus over, at han var kommet til tro på Gud (kap. 16,34).

De gerninger, Gud forud har lagt til rette, kan være anstrengende og føre til smerte, men glæden gør dem alligevel lette. Paulus og Silas sang lovsange, og mon ikke de næsten glemte smerterne efter alle stokkeslagene for bare fryd og taknemmelighed i Ånden?

Mon ikke den tanke også kom til dem: hvor godt, at vi ikke drog til Bitynien, hvor godt at vi ikke tog imod reklamen fra

den fremmede ånd – Gud er os så inderlig nær, og nu får vi lov til at opleve samfundet med ham i hans lidelser!

Da Gud så greb ind, blev glæden endnu mægtigere, og da de sad til bords sammen med den nyfrelste fangevogter og de andre nyfrelste, var det en forsmag af Lammets bryllupsnadder!

Glæde uden Gud ej findes,
uden Gud ej findes fred;
tom den glæde er, som vindes,
om du glemmer Gud derved!

Salighed og hellighed

Vor Gud er en fortærende ild; det er Ordets klare vidnesbyrd om ham. Men Gud er også *salig*; Paulus kalder ham »den salige og eneste hersker, kongernes Konge og herrernes Herre« (1. Tim. 6,15). Hans helligheds glødende og fortærende ild rummer tillige hans evige og fuldkomne salighed. Hellighed og salighed er således et og det samme i Gud.

Men således er det ikke hos det faldne menneske. Adam rev sig løs fra saligheden, da han søgte den på ulydighedens vej. Siden har det været menneskeslægtens ulykke, at den greb efter saligheden der, hvor den ikke findes, nemlig på syndens og egenviljens brede vej. Alle satanske fristelser lover dig glæde, fremgang, livsindhold og lykke på bekostning af Guds vilje. Mennesket i dag er alt andet end helligt; man kan snarere sige, at det er fordærvet; det har søgt og søger fortsat glæden i løsrevettheden fra Gud, men glæden er ormstukket, smagen er besk og har intet med salighed at gøre.

Vi kender det af egen bitter erfaring. Hvad bragte vor ulydighed os andet end tomme glæder, samvittighedsnød og tabet af salighed, fred og glæde?

Genoprejsning

Jeremias siger, at hjertet er svigefuldt fremfor alt, det er sygt (17,9). Hjertets svig og sygelighed giver sig netop udslag i, at det har en indgroet modvilje mod at søge saligheden på hellighedens vej; hellere fortsætter det stivnakket med at give satan ret i, at lydighed imod Gud er glædesberøvende, end at bøje sig for Gud og give ham ret. Hjertet er fjendsk imod sandheden og holder fast på den løgn, at hvis du vil være glad og lykkelig, må du fremfor alt søge din egen vilje og føre den igennem.

Det var i denne fjendske menneskeheden, vor Herre Jesus åbenbarede Guds væsen i menneskeskikkelse. Og hvad er

Guds væsen andet end enheden af hellighed og salighed! Det udtalte Jesus med disse vidunderlige ord: »Min mad er at gøre hans vilje, som sendte mig, og fuldbyrde hans gerning« (Johs. 4,34). I ham ser du den fulde mættelse af glæde og fred helt ned i hjerte- og samvittighedsdybet, thi han viger aldrig bort fra lydighedens vej. Han var salig, thi han var hellig; han var hellig, thi han var salig.

Men på Golgata blev han gjort til synd for os (2. Kor. 5,21); derfor forlod saligheden ham, og derfor formørkedes hele universet i de tre forfærdelige timer midt på dagen. Hvad han da led i Gudsforladthedens rædsler uden blot den ringeste fornemmelse af salighed, fatter intet menneske. Hans råb: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« lader os blot ane en lille bitte smule deraf.

Men i denne navnløse gru uden nogen støtte af en følelse af Guds velbehag søgte han dog ikke saligheden borte fra Guds vilje. Han samlede ikke sine sidste sjælelige kræfter i et udbrud af vrede eller foragt, men forblev tavs og stille. Han mandede sig ikke op til dåd ved at tilkalde legioner af engle. Han forblev i den fuldkomne magtesløshed og Gudsforladthed uden at åbne en sprække for bitterhed, vrede, utålmodighed og menneskeforagt; således forblev han hellig og ubesmittet og kunne fuldbyrde frelses- og genoprejsningsværket for os alle, evindeligt være han lovpriset!

Nu kan han forlade os alle vore synder og helbrede vort svigefulde, syge hjerte, så det søger saligheden på tros-lydighedens smalle, men sikre vej. Det er dertil, Han skænker os sin Ånd; den hedder jo *Helligånden* og leder aldrig til andet end hellighed. Enhver, der lader sig lede til hellighed, lader sig dermed lede til salighed, thi hellighed og salighed er også et og det samme i det genfødte menneskes liv – han har jo ved Guds Ånd fået del i

guddommelig natur!

Salig og hellig

I *Johs. Åbenbaring* tales der om den første opstandelse, og det forkyndes, at »salig og hellig er den, der har del i den første opstandelse! Dem har den anden død ingen magt over, men de skal være Guds og Kristi præster og være konger med Ham i de tusinde år« (20,6).

Tydeligere kan enheden af salighed og hellighed i Guds børns liv ikke understreges. Det er denne enhed, der kæmpes om gennem hele bogen.

I de *syv menighedsbreve* i kap. 2 og 3 påpeger Guds Ånd enhver brist og mangel i enheden af hellighed og salighed hos menighederne og anviser vejen til at få den fuldt genoprettet. Går den tabt, er alt tabt. Menigheden i *Laodikea* er i særlig fare; den er lullet ind i en falsk salighed af selvtilfredshed, skønt den er langt borte fra hellighedens vej.

Under *Antikrist* (dyret) retter satan sine sidste desperate angreb på Guds hellige for at få dem til at vælge saligheden på bekostning af lydigheden; de skal tage dyrets mærke, ellers bliver de ihjelslået. Her bliver spørgsmålet: »Er der salighed på lidelsens og martyriets vej?« sandelig aktuelt! Er saligheden knyttet så ubetinget til lydigheden? Er det ikke at kræve for meget? Nej, det er det ikke! Salighed og hellighed er uløseligt et og det samme i liv og i død. *Stefanus* erfarede det. Under *Antikrist* skal Guds udvalgte erfare det! De mister intet, når de mister livet i lydighed imod Ham, der hengav sig selv for dem, men vinder derimod den fulde salighed!

»Lad den hellige blive ved at leve helligt« (Åbenb. 22,11) og lad ham således vedblive at leve saligt!

Hellighed

Bibelen sammenfatter imidlertid Guds væsen anderledes end som enheden af salig-

hed og hellighed. Johannes siger: »Gud er *kærlighed*« (1. Johs. 4,16).

Guds kærlighed er beskrevet i Kor. 13 og til fulde åbenbaret i Jesus Kristus. Som han er, og som han hengav sig for os, således er Guds kærlighed – ja, sådan er helligheden, og sådan er saligheden!

Vil du leve helligt og saligt, lad dig da fylde af Jesu Ånd, så du følger i Jesu spor. Da smager du den salighed, som aldrig

opleves på egenviljens vej, men underligt nok findes der, hvor man mister sit eget! Da bliver helligheden ikke en udvortes ting, men vælder frem af kærligheden til Gud og til næsten. Da har du din glæde i Gud og kan aldrig udbytte den med de glæder, der findes på verdens veje.

Saligheden nævnes først – »*salig* og hellig er den, der har del i den første opstandelse« – thi det er et *evangelium*! Gud

gør os salige for Kristi skyld, idet han tager alle vore synder bort fra os – og den salighed giver lyst og trang til hellighed!

Dermed er enhver tanke på *fortjeneste* bandlyst – men tanken på *ansvar* er ikke bandlyst! Nu stræber vi efter hellighed – og gør det med glæde – vi ved jo, at ethvert skridt frem ad hellighedens vej, er et skridt ind i en uddybet salighed, selvom det nu og da ledsages af smerte!